Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Dersom nogen kommer til eder og ikke fører denne lære, saa mottar ham ikke i eders hus og byr ham ikke velkommen. Ti den som byr ham velkommen, blir delaktig i hans onde gjerninger. (2. Joh. 10—11.)

NR. 20 | 15. OKTOBER 1925 | 4 AARG.

GJENOPBYGGELSEN AV PALESTINA.

TALE HOLDT I TABERNAKLET, SALT LAKE CITY, AV DR. ELWOOD MEAD. OVERSAT FRA «MILL. STAR».

Hvad end vor religionstro er, kan ingen ta feil naar man betrakter den umaadelige aandelige og kulturelle betydning, der dreier sig om de store tildragelser i historien om Jerusalem. Saaledes da jeg reiste til Palestina for at delta som raadgiver i en komite der har som maal at gjenopbygge Palestina til noget i likhet med dets fordums storhet, var der langt mere interesse i dette, end for min egen del. — Jeg følte den store oplevelse der stod i nøie forbindelse med dets historiske tildragelser, og det viste sig ogsaa at være tilfælde. Jeg hadde altid følt at de bibelske tildragelser var like saa fjern i avstand som de er det i tid, men da mine to barn og jeg reiste fra Kantara ved Suez-kanalen til Jerusalem paa en jernbane, der var bygget som en av den store krigs nødvendigheter, følte vi straks at vi var i nær forbindelse med folket og tildragelserne fra Bibelen.

Vi reiste forbi Samsons hjem. Vi var i byen hvor han mistet sine øine, og vi saa hulen hvor han blind og hjælpeløs var skjult. Førend vi naadde Jerusalem, reiste vi forbi et ubeboet sted. Gjennem den store tyrkiske regjering var enhver ting der tjener til fremgang og civilisasjon forsømt. Alt tømmer var hugget ned av fjeldene. De store beplantninger der hadde dækket siderne var forfaldne. Gjeterne hadde spist op hver eneste stub, der prøvet at spire frem.

Saa kom vi til en oase i det forbudte billede. Vi kom til et sted i dalen gjennem hvilken vi reiste, hvor disse plantninger var gjenoptat, eller hvor de endnu eksisterte. Vi fandt her haver og frukthaver. Jerusalem faar det meste av sine grønsaker fra dette sted. Vi stanset ved en liten stasjon midt i denne grønne oase, som vandedes ved vand der kom ned fra fjeldene, og vi erfarte at grunden til kontrasterne mellem de landstrækninger vi hadde reist forbi var den, at dette var en makkabæisk landsby. I tusener av aar hadde disse folk vedlikeholdt sin races fasthet, idet de hadde opholdt sig paa dette lille sted, og mens den arabiske befolkning rundt omkring dem driver faareavl, har de vedlikeholdt og utnyttet alle muligheter som naturen frembringer, og har vist hvad det er mulig at gjøre med Palestina.

Fra Jerusalem reiste vi landeveien til Joppe eller Jaffe, og det er en av de mest interessante veier man kan reise paa. Den gaar omtrent 16 eng. mil gjennem fjeldene, da Jerusalem ligger paa toppen av Judæas fjelder, og gaar nedover til Judæas sletter. Som denne vei gaar rundt fjeldskraaningerne, kommer vi først til et interessant punkt, nemlig profeten Samuels hjem, og vi kunne gaa over fjeldet den selvsamme vei som Saul gik paa, for at samtale med profeten og hvor han fik vite at han skulle bli konge. Det var meget interesant, men ikke desmindre var den næste ting utpekt for os. Der nede i dalen under landeveien laa en egyptisk landsby. Denne landsby var der førend Abraham opslog sine telte indenfor den nuværende grænse mellem Palestina. De har i tusener av aar beholdt sine navne, deres bys navne, deres levemaate, saa at de har overført fra dalen ved Nilen litt av det egyptiske liv, der har været vedlikeholdt i tusener av aar, uten hensyn til hvad der rører sig omkring dem.

Vi fik nu historien i et nyt lys. Litt længer frem er ruinerne av et slot, der var bygget av franske korstog paa den tid da de forsøkte at gjenerobre den hellige ark. Over dette sted paa toppen, hvilken er den høieste spids i Judæas omkreds, ligger et sted der kaldes *El Castello,* hvilket var et av forsamlingsstederne for de korsfarende tog.

Gjennem den siste krig var dette et utkikstaarn for den tyske hær, og da den britiske hær hadde bygget sin egen jernbane fra Suez-kanalen, saa at de kom gjennem ørkenen og forsøkte at drive ut de tyske og de tyrkiske hære fra Jerusalem, fandt de *El Castello* i retning av deres vei, og den første halvtime av deres angrep kostet den britiske hær otte hundrede liv og var en mislykket tur.

I dalen nedenunder saa vi en begyndelse til det nye Palestina, der skal bli den slekts hjem, der siden Jerusalems ødelæggelse har været adspredt til jordens ender foruten et fædreland.

De føler uten tvil en dypere interesse og har en større patriotisk følelse av hengivenhet for dette land, som var deres forfædres, end nogen anden. De saa i det uventede resultat krigen bragte, en utsigt til at faa stillet en aarelang længsel efter at faa opbygget Palestina, til atter at være et fædreland for jøderne.

Tilfældet er, at den kristne befolkning i jødeland idag er omtrent ens med den jordiske befolkning, og den arabiske befolkning utgjør omtrent 75 pct. av hele folket. De britiske soldater, der har bragt orden og retfærdighet, fred og sikkerhet i dette land, har gjort det mulig for enhver, der er av en anden tro, og ønsker at opholde sig i Palestina, at de kan gjøre dette med tryghet. Det gir det jødiske folk likestillethet og fordele. Hvis de atter ønsker at besidde landet kan de gjøre dette ved at kjøpe ut araberne, og de kan kjøpe av de syriske eiere, der selv ikke bor der, men eier store dele av landet. Og dette er en fremgangsmaate de har benyttet. Og de fryder sig i vidt forskjellige dele av landet hvor land kan erholdes, og nye haver, nye kolonier, nye landsbyer, i deres jordbruk og deres hjems komfortabelhet, deres interesse i utdannelse, i deres ønsker om at følge med nutidens civilisasjon, adskiller de sig i aarhundreders forskjel fra de skidne arabiske landsbyer, der er opstaat iblandt dem.

Skjønheten av de nye utkast, og nye ideer er dette, at den første frykt, eller den første motgang forsvinder. Araberne begynder nu at plante haver og at ha appelsinmarker. De begynder at forlange de engelske soldater til at for-

syne dem med skoler, saa man føler at det ikke bare er en længsel fra det jødiske folk der er opstaat, men der er kommet en ny tid, en ny anledning til utvikling blandt det arabiske folk som i aartider har været utpresset og nedtrykt, indtil de har mistet sin ærgjerrighet og sit haap, og kun blit en doven del av befolkningen.

I vore reiser i distrikterne rundt omkring i Palestina, møtte jeg en av samaritanernes yppersteprester, en godt utseende, værdig gammel herre. Men naar du sammenligner samaritanernes nuværende stilling og den menighet han nu raader over, med de tusener der engang utgjorde befolkningen i den nordlige del av Palestina, kan du forstaa den tragiske begivenhet i historien. Der er idag færre end to hundrede samaritanere av alle de stammer der engang utgjorde en saa stor del av livet der i østen, og disse to hundrede bor nu i nærheten av byen Nablus. Disse har i likhet med de arabiske landsbyer, lik makkabæernes, vedlikeholdt deres religiøse og deres stammes adskillelse, men paa grund av de økonomiske forhold, og fordi de ikke er istand til at møte stillingen og konkurransen i vor tid, forsvinder de som indianerne forsvandt.

Et av det jødiske folks første arbeide er at gjenvinde den stilling, hvorpaa et gunstig landbruk maa hvile. I alle vet, at Judæas og Galilæas daler var land der fløt med melk og honning, men der var en tid da kilderne blev uttørret, da vandet fra disse kilder blev utøst over landet, dengang de hadde et virkelig jordbruk. Men da landet blev erobret, blev kanalene fyldt igjen og kilderne blev forsømt, og vandledningerne blev ikke istandgjort, hvorfor vandet dannet myrer og sumper og myggene gjorde resten. Den giftige malaria drev hele befolkningen hen til bjergene og væk fra dalene.

Der er ingenting mere interessant idag end at se resultatet av det forbedrende arbeide der nu foregaar. En av kolonierne kan især nævnes, fordi der er iblandt dem medlemmer der er kjendt som Californiens koloni, idet der er 9 utdannede fra Californiens universitet. Vi hadde et møte med 21 av disse der er utdannet fra dette universitet, og de er delagtige i dette nye gjenopbyggende og forbedrende

arbeide. Vi føler saaledes at det gamle Zion saavelsom det nye Zion begge tror paa Californiens universitet, og i det arbeide de utfører for at skabe et bedre landbruksliv.

Denne Benjamina-koloni er nu paa et sted, hvor der for længe siden var en stinkende sump. Da de hadde uttørret sumpen fandt de rester fra et gammel romersk basseng og de brolagte kanaler der ledet bort derfra. Og det gjenopbyggede basseng idag har som støtte for reguleringen to stendører som var uthugget til det bruk for aartider tilbake og som har været skjult næsten et tusen aar under denne sump.

Litt længer bort finder vi en forbedring av en sump i Esdraelon-dalen, og efterat kanalene var blit opdæmmet saa at vandet kunne ledes væk, var der atter en gammel romersk mur der utgjorde endel av det bassin, der opsamlet vandet fra kilden. Den kanal hvor Gideons hær blev slagen er nu utrenset.

Det er simpelthen umulig at kunne overbringe eder de følelser der atter og atter kom over os ved den nærgaaende forbindelse med de tidligere forfærdelige tildragelser. Ingen kan forestille sig dette med hensyn til gjenopbyggelsen, dette at bringe tilbake fordums liv og skikke, og man kan ikke undlate at føle hvor storlig interessen og nødvendigheten derav er beriket av de historiske forbindelser, der klynger sig til dette.

Vi stanset og indtok vor lunch ved en brønd langs veien. Vi var under et fikentræ med oljetrær rundt omkring, og en av vore medreisende bemerket paa den mest slaaende maate: «Det vil vel være av interesse for dere at vite, at den brønd hvorav I nu drikker, er den samme brønd hvor Josefs brødre solgte ham til den egyptiske karavane.»

En kunne akkurat føle som om en var i direkte forbindelse med disse ting der syntes at være aartider tilbake, og næsten kunne en føle de tilhørte en anden planet. Vi gik over den mark hvor Boas raadet over sine høstfolk og den vakre Ruth samlet op korn med dem. Det er en hvetemark idag. Ved Beisan paa vestspidsen av Jordans flod utviser utgravningerne tre forskjellige perioder av

civilisasjonen. Ved et møte med nogen medlemmer av et amerikansk misjonsselskap der, sa jeg: «En av de fremstaaende erindringer fra mine guttedage er det billede jeg saa av Jerusalem erobres av Titus.» «Vel,» sa de, «gaa bare ut paa denne veranda, og vi vil vise Dem nøiagtig hvor Titus kom gjennem muren, hvor den blev brudt istykker.» Dette er ikke bare tilfælde ved denne særskilte erobring av denne by, men hver gang byen blev indtat av makedonerne, romerne, av Moslem, kom de alle gjennem det samme sted i muren. Dette er paa grund av byens beliggenhet paa dette sted nemlig utkanten, og her var det best for soldaterne at gjøre forberedelser til at bryte ut hul i muren.

For nogen faa aar siden bygget den tyske keiser en vakker kirke paa Oljebjerget og beslagla denne bygning der nu er bolig for den britiske gesandt, og her er utsikt over den største del av Jordan-dalen. Du ser her ned over tre og fire tusen fot til dalen og det Røde hav og elven hvor Jesus blev døpt. Det er idag det mest fuldkomne billede paa en ørken jeg nogengang har set, og her forstod jeg tilfulde min antagelse av en ørken, mere end jeg nogengang hadde set, med undtagelse av en del av fjeldene nær Butte City, hvor enhver sort av grønsaker ødelægges av røkdampen fra smelteverkerne. Du ser her nedover en fjeldside uten et træ. Vi var der i den tørre aarsdel, og der fandtes intet grønt. Hvad du her ser er den nøkne side av dette bjerg og høiene nedenunder. Du kan forestille dig hvordan dette bjerg saa ut da det engang var bedækket med trær. Dalen har ingen trær paa grund av at tyrkerne og araberne ikke forstaar hvad nytte trær har, men bare hugger de ned, og gjeterne brydde sig ikke om følgerne, men saa gjerne de var holdt væk; gjennem aarrækker er saaledes tilstanden blit som den er. Det første det derfor nu var at gjøre, var at danne et skogselskap, og disse fjelder blir nu atter dækket og dalene blir omgjort til hyggelige og tilfredsstillende, fredelige og trygge hjem, ikke bare for jøderne, men for alle folk der har en længsel efter at bo i det gamle land.

KIRKENS HALVAARLIGE HØSTKONFERANSE.

Søndag formiddag 4. oktober kl. 10½ tok søndagsskolekonferansen sin begyndelse under præsidium og ledelse av misjonspræsident A. Richard Peterson. Konferansen aapnedes med salmen: «Vær velkommen søndag morgen», hvorefter bøn blev holdt av ældste John Dalsbo. Fortsattes med salmen: «I vort elskete Deseret». — Præsidenten ønsket forsamlingen et hjertelig velkommen til vor konferanse og haabet at vi i denne deilige solskinsmorgen ville ha en god og opbyggende tid tilsammen. — Søndagsskolebestyrer Ludvig Arnesen ledet programmet, som fik en meget god utførelse av barnene. — 4. klasse blev repræsenteret ved søster Judith Stenersen og søster Gunda Kornelia Hagberg repræsenterte den teologiske klasse. — Søster Borghild Nielsen fra Drammens gren fortalte en meget interessant historie for barnene. — Ældste Ole Hansen der nu skal reise til Zion fik anledning til at uttale sine følelser likeoverfor søndagsskolen, og ønsket at vi alle maa staa trofast i pakten.

Til slutning blev salmen: «Kom Hellige fremad og frykter ei» avsunget. — Taksigelse av ældste Willard L. Arveseth. — Ca. 300 var tilstede.

* * *

Medlemsmøte avholdtes kl. 2 eftermiddag under præsidium og ledelse av misjonspræsident A. Richard Peterson. Paa forhøiningen var desuten følgende ældster i misjonen: Ernest A. Jørgensen, John Dalsbo, Harald Eriksen, John Johnson, Harald Helgesen, Willard Arveseth, Ole Hansen, Gustav A. Eriksen og søster Borghild Nielsen. — Konferansen aapnedes med salmen: «O du Zion i vest». — Bøn av br. Herman F. Hansen. — Fortsattes med salmen: «Ydmyg med ærbødighet». — Nadveren blev derefter administrert av brødrene Kristian Oliver Kristiansen og Carl E. Carlstrøm.

Præsidenten ønsket forsamlingen velkommen og haabet at Guds aand ville være med os i dette konferansemøte.

Han kaldte derpaa br. Nils Olsen fra Drammens gren der uttalte sin glæde over den gode aands indflydelse som var her i denne stund, og var glad og fornøiet over at være et — medlem av denne kirke. — Ældste John Dalsbo fra Drammens gren fremstod og fortalte om sine erfaringer i sin misjonsvirksomhet, og bar sit vidnesbyrd. — Ældste Ole —Hansen frembar sin tak og sit vidnesbyrd for den tid han hadde været i misjonen, da han nu skal forlate den og reise hjem til Zion og gav utmerkede raad og formaninger. Paa præsidentens opfordring foreslog ældste Ernest Jørgensen kirkens generalautoriteter til opholdelse i vor tro og bøn, hvilket vedtokes enstemmig, likeledes den europæiske misjonspræsident James E. Talmage og som præsidentinde for den europæiske kvindeforening søster May Booth Talmage, samt misjonspræsidenten for den norske misjon A. Richard Peterson og som misjonssekretær Ernest A. Jørgensen, likeledes ålle misjonærer i den norske misjon, hvilket vedtokes enstemmig.

Præsidenten takket forsamlingen for sin nærværelse og bekjendtgjorde ukens møter. — Til slutning blev salmen: «Hav tak for profeten du sendte» sunget. — Taksigelse av br. Reidar Jacobsen. — Ved dette møte var ca. 150 tilstede.

* * *

Aftenmøte avholdtes kl. 7 aften under præsidium og ledelse av misjonspræsidenten og aapnedes med salmen: «Skal vi svikte vore pakter». — Bøn av ældste Harald Eriksen. Fortsattes med salmen: «Messias han kommer». — Præsidenten ønsket forsamlingen velkommen og at Guds aand maa veilede dem der skal tale til os. — Ældste Ole Hansen fremstod derefter og omtalte den sang som nu blev sunget: «Messias han kommer», eller det som menneskene forventer, nemlig verdens ende, men som vi som Siste Dages Hellige kalder Jesu Kristi anden tilkommelse. Han omtalte endvidere Jerusalems ødelæggelse, og den samme straffedom vil meget snart gaa over jorden, hvis menneskene ikke omvender sig.

Til avveksling sang koret: «Nærmere Gud til dig». — Derefter fremstod præsidenten, der omtalte Jesus som en

konge og en leder av Israels folk, og den haan han var utsat for av menneskene dengang ved at de sa: «Kan noget godt komme fra Nazaret», og den samme haan er vi utsat for ved at vore fiender sier: «Kan noget godt komme fra Utah», men vi sier: «Kom og se». Nu har vore motstandere søkt at utelukke os fra de skandinaviske lande fordi vi prædiker tro og omvendelse, daab og haandspaalæggelse, men vi bærer vort vidnesbyrd om at Jesu Kristi tjenere snart vil bli hjemkaldt og da vil straffedommen komme, likesom det skede i Japan for nogle aar siden, da tusener av mennesker gik tilgrunde.

Til slutning blev salmen: «Mester se uveiret truer» avsunget. — Taksigelse av br. Ludvig Arnesen.

Efterpaa sang koret: «Naar fjordene blaaner». — Over 300 var tilstede.

* * *

Misjonærmøte avholdtes mandag formiddag kl. 11 hvor misjonspræsident A. Richard Peterson gav utmerkede raad og formaninger til misjonærerne. — Likeledes fik de forskjellige misjonærer anledning til at avlægge sine vidnesbyrd og uttale sine følelser.

* * *

Oslo grenskonferanse avholdtes mandag 5. oktober kl. 8 aften under præsidium og ledelse av misjonspræsident A. Richard Peterson og aapnedes med salmen: «Fader vor i himlen». Bøn av br. Julius Stenersen. Fortsattes med salmen: «O min Fader». Paa præsidentens opfordring foreslog ældste Ernest A. Jørgensen til opholdelse i vor tro og bøn følgende: Som grensforstander A. Richard Peterson og som grenssekretær Carl M. Hagberg, hvilket vedtokes enstemmig. Som redaktør av «Morgenstjernen» A. Richard Peterson og som assisterende redaktør til samme Carl M. Hagberg, hvilket vedtokes enstemmig. Likeledes distriktslærerne, søndagsskolebestyrelsen samt lærere og lærerinder, den kvindelige hjælpeforening og distriktssøstre, unge mænds og kvinders utdannelsesforenings bestyrelse, sangkorets og skrifteforeningens bestyrelse. — Rapport blev

derefter avgit for de ovennævnte organisasjoner ved br. Ludvig Arnesen, søster Mina Kristiansen, br. Reidar Jacobsen, søster Kathinka Bisjord og ældste Ernest A. Jørgensen. — Til avveksling sang koret: «Vaagn op hør røsten lyder». — Ældste Willard Arveseth og ældste Harald Eriksen bar sine vidnesbyrd. — Præsidenten uttalte sin glæde over den fremgang Oslo gren hadde og over de søskende der deltar i ledelsen for at fremme Herrens verk. Likeledes var han glad for at grenene i Oslo konferanse var i en god forfatning. — Efterpaa blev følgende misjonærer beskikket til sine arbeidsfelter: Ældsterne Harald Eriksen, Willard Arveseth og John Johnson til Trondhjems konferanse. — Ældsterne John Dalsbø og Harald Helgesen til Arendals gren. — Ældste Gustav A. Eriksen til Drammens gren. — Til slutning blev salmen: «Israels haab paany oplives» avsunget. — Taksigelse av ældste Harald Helgesen.

Tirsdag aften kl. 8 hadde den kvindelige hjælpeforening arrangert en festlig tilstelning som avslutning paa den vellykkede høstkonferanse. — Festen var godt besøkt.

Carl M. Hagberg, sekretær for Oslo gren.

BLINDE VEILEDERE.

«Men han sa ogsaa til folket: Naar I ser, der stiger en sky op i vest, sier I straks: Der kommer regn, og det sker saa, og naar I ser, der blæser søndenvind, sier I: der bliver hete, og det sker saa. I hyklere! Jordens og himmelens utseende vet I at tyde. Hvorfor kan I da ikke tyde denne tid.»

Disse ord talte Jesus Kristus til folkemængden og blandt disse var der mange skriftkloke, kanske ikke saa mange som nu i vore dage, da der nu er tusener og atter tusener som har gaat paa skole i mange aar for at lære at bli en skriftlærd i de forskjellige kirkesamfund. Jeg undres paa, om Frelseren ville si det samme til disse, som han sa til de skriftlærde i hans dage, eller kanske han ville si den litt anderledes, for eksempel: Jordens og himmelens utseende

vet I at tyde, hvorfor kan I da ikke tyde dette evangelium. Han sier paa et sted, at evangeliet er saa tydelig at en daare skal kunne forstaa det, og hvis daarer kan fatte og forstaa evangeliet, da er det vel ikke nogen undskyldning for disse som kjender Bibelens indhold fra perm til perm.

La os undersøke hvad Kristus lærte baade ved sit eksempel saavelsom i tale; straks før han opfor til himmelen, saa gav han apostlerne denne befaling: «Gaar derfor hen og lærer alle folk og døper dem i Faderens og Sønnens og den Helligaands navn; og lærer dem at holde alt det jeg har befalet eder og se jeg er med eder alle dage indtil verdens ende.» — Her sier han, at de skal læres først og siden døpes. — Dette fortolker de saakaldte skriftkloke i vor tid til, at han mente at de skulle døpes først og siden læres — og for at retfærdiggjøre sin fortolkning, har nogen paatat sig at forandre dette vers slik, at efter den nye oversættelse gjøres alle til disciple, idet de blir døpt, og de slutter sig derfor til at nu behøver de ikke at læres først, saa derfor kan de trygt døpe smaa barn. Og likeledes at Kristus har sagt: «La de smaa barn komme til mig og forhindre dem ikke, ti saadanne hører Guds rike til», hvilket ikke er det mindste bevis for at han døpte dem. O, hvor faafængt det er at døpe smaa barn for at faa dem ind i Guds rike, naar Kristus selv sier, at saadanne hører Guds rike til foruten daab, for disse han taler om var ikke døpte, for barnedaaben var ikke paabegyndt førend 252 aar efter Kristi fødsel.

Han sier: «Hvo som tror og blir døpt, skal bli salig; men: hvo som ikke tror skal bli fordømt.»

Her sier han, at de maa ha tro først — før de blir døpt, og for at faa tro maa de som før nævnt læres, «altsaa kommer troen derved at man hører.» (Læs Rom. 10 : 14, 17). Kan saa det lille barn tro? Eller kan det læres noget? Kristus stiftet daaben til syndernes forlatelse for alle som har omvendt sig fra synd, — har saa disse smaa barn omvendt sig? Eller har de nogen synd til at faa forlatelse for? La Kristus besvare dette, han sier: «Saadanne hører Guds rike til». De vil da si at disse smaa barn har arvesynd. Ganske riktig, men den har Kristus betalt for, da han led paa kor-

set og ikke bare for arvesynden, men ogsaa for alle menneskers personlige synder, hvis de vil omvende sig og adlyde og efterleve hans bud, ti der staar skrevet: «Og han er en forsoning for vore synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske verdens». (1. Joh. 2 : 2).

De vil atter si: Det er ikke saa nøie med daaben. Det er bare en samvittighetspakt med Gud. Men Kristus sier til Nikodemus: «Uten at nogen blir født paany av vand og aand, kan han ikke indkomme i Guds rike». — Hvilket er let at forstaa: Fødselen av vand er daaben, og fødselen av aanden, er haandspaalæggelse for den Helligaands gave. Da Paulus taler til dem som er blit døpte, sier han: «Vi blev altsaa begravne med ham, ved daaben til døden», eller med andre ord: sænket ned under vandet i likhet med Kristi begravelse og da, naar vi er blit forenet med ham i likhet med hans død og begravelse, saa skal vi ogsaa opstaa av vandet i likhet med hans opstandelse fra de døde. Paa et andet sted sier Paulus: «Saa mange som er døpte til Kristus, har iført sig Kristus». Altsaa, likesom man iforer sig en klædning. Men dette skriftsted blir ogsaa misfortolket, idet de paafører de smaa barn klædningen bare paa hode, istedetfor over hele legemet, nemlig ved at øse paa, istedetfor at nedsænke dem i daabens vande. Kristus sier, at alle som ikke kommer ind ad døren til faarestien er tyve og røvere, og at han selv var faarenes hyrde og gik ind ad døren og at dørvokteren lukket op for ham, og dette er svært let at forstaa naar vi læser om hvorledes Jesus kom fra Gallilæa til Jordan til Johannes for at bli døbt av ham, og Johannes syntes ikke at han var værdig til at døpe ham, derfor vægret han sig, men Jesus sa: «La det ske, ti saaledes bør det os at fuldbyrde alt hvad ret er.» Og dermed lukker dørvokteren op for faarenes hyrde — idet Jesus Kristus blir døpt av Johannes — fuldkommen og uten synd var han, dog allikevel viste han, at ingen kunne indgaa i Guds rike foruten at være døpt, — derfor gik han ind gjennem den snevre port, og han kalder paa alle til at følge sig, men kun de som er villige til at adlyde hans bud, hører hans røst, og de følger ham og han sier: Disse er mine faar.

Han har sagt ved sine profeter: «Naar der ikke er profeti-

ske syner, blir et folk tøilesløst» (Ordspr. 29 : 18), eller med andre ord: Naar et folk er ledet foruten profeter og aabenbaring, da farer de paa vildspor. — Altsaa maa alle de være paa vildspor som sier, at det skal ikke være profeter, ei heller aabenbaring mere, for det ophørte ved Kristus.

Likeledes staar der skrevet: «Den Herre, Herre, gjør intet uten at han har aabenbart sin hemmelighet for sine tjenere profeterne (Amos 3 : 7, 8). Hvorledes kan Herren aabenbare sin hemmelighet for sine tjenere profeterne, naar de ikke engang vil anerkjende saadant som profeter og aabenbaring? Om der findes kirker som er ledet foruten aabenbaring, da er det med dem som skriften sier, at naar den blinde leder den blinde, da falder de begge i grøften, og da gaar det i opfyldelse som er skrevet: «at det skal gaa presten som folket» (Es. 24 : 1—5) i Herrens beleilige tid.

Menneskene har faat forstand for at den skal brukes, og naar han sier, at en daare skal kunne forstaa evangeliet, da mener han at det er likefrem og let at forstaa, for eksempel naar han sier, at vi skal omvende os fra synd, da mener han ikke, at vi kan fortsætte dermed, og naar han sier, at vi maa være døpte med begravelsens daab i vand, da mener han ikke at vi kan bare øse litt vand paa hodet isteden, og naar han sier, at daaben er til syndernes forlatelse, da mener han ikke at vi skal ta nadveren til syndernes forlatelse, og naar Herren sier, at han gjør ikke noget uten at han først aabenbarer sin hemmelighet for sine tjenere profeterne, da har ikke nogen ret til at si, at der ikke hverken skal være profeter eller aabenbaring. Daarer kan forstaa disse ting, men de skriftkloke kan ikke forstaa det, fordi som Paulus sier: «De lærer altid, men kommer aldrig til sandhets erkjendelse».

Men alle kan tyde jordens og himmelens utseende, men Jesu Kristi evangelium kan de ikke tyde.

Ældste Ole Hansen, Oslo gren.

DEN NORSKE MISJON.

Misjonens rapport for de siste 9 maaneder er følgende: Indlemmet i kirken ved daab 71. — Barn velsignet 43. — Indgaat i ekteskap 1. — Avreist til Zion 10. — Utelukket av kirken 2. — Der er 3 konferanser og 12 grene. — Møter avholdte 1446. — Av evangeliske samtaler 2584. — Skrifter utdelte 100 036. — Smaahefter 12 819. — Av Mormons bok og andre kirkebøker 253.

— — —

Ankomst. Ældste John Johnsen ankom hertil 20. september for at arbeide i den norske misjons tjeneste.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR NOVEMBER.

Korslæsning:

Kommer den Herre Jesu ord i hu, at han selv har sagt: Det er saligere at gi, end at ta. (Apostl. Gj. 20 : 35).

Sakramentvers:

Det tunge dødens kors han bar,
vi alle husker paa idag,
derfor brød og vand vi tar,
til Herrens velbehag.

Fasteleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi først ha omsorg for vor næste og dernæst for os selv. Hvem er da min næste?

I anstrengelsen for at erholde ledermakt, skulle ens hele hjerte være henvendt — ikke paa det — men paa efterfølgelse. Dersom mennesket mere prædiker det siste, ville det første komme av sig selv.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

20. *Jesus og den rike, unge mand. — Marta og Maria.*

En dag kom en ung mand hen til Frelseren og knælte ned for ham og sa: «Gode Mester, hvad skal jeg gjøre for at arve et evig liv?» Jesus sa: «Hvorfor kalder du mig god? Der er ingen som er god uten Gud. Men vil du indgaa til livet, da hold budene.» Den unge mand spurte Herren hvilke bud han mente, og han svarte: «du skal ikke stjæle; du skal ikke slaa ihjel; du skal ikke bære falsk vidnesbyrd; hædre din far og din mor; elsk din næste som dig selv.» Den unge mand sa: «Alt dette har jeg holdt fra min barndom av; hvad fattes mig?» Jesus saa paa ham og elsket ham, for han var virkelig en god ung mand. Men han hadde en stor feil — han elsket penger —; hans hjerte hang ved hans rigdom, og Jesus viste, at uten han elsket Gud mere end sin rigdom, kunne han ikke opnaa evig liv, derfor sa Herren til ham: «Vil du bli fuldkommen, da sælg alt hvad du har og gi det til de fattige, og du skal ha en skat i himmelen; kom saa og følg mig.»

Da den unge mand hørte dette vendte han sig om og gik bedrøvet bort, for han var meget rik, og han kunne ikke skilles fra sin rigdom og gaa med Kristus og hans disciple og stole paa andre for mat og hus. Jesus var uten tvil bedrøvet for den unge mand, ti han var god og hadde holdt budene, men den befaling Jesus gav ham, kunne han ikke holde.

Kristus og hans disciple gik fra by til by og fra landsby til landsby, og de prædiket Guds rikes evangelium. Der var nogen kvinder med dem som Jesus hadde helbredet. En av dem het Maria Magdalene, det var hende som blev helbredet for den fryktelige lidelse, og saa var det en av

Herodes' tjeneres hustru Johanna og Susanna og flere andre der betjente Kristus og hans apostle med hvad de behøvet.

Blandt Jesu venner var der nogen gode folk som bodde i Bethania, en pen liten landsby nær Jerusalem. Det var to søstre som het Marta og Maria, og deres bror Lazarus. Ofte naar Jesus var i Jerusalem gik han ut og besøkte disse sine venner, og de var glade over at ha ham i deres hjem. Ved en leilighet da Jesus og disciplerne kom paa besøk til dem, strævet Marta med at gjøre et selskap for dem, men Maria sat ved den kjære Herre Jesus' føtter og lyttet til hans ord. Marta syntes hendes søster burde hjælpe hende, hvorfor hun gik bort til dem og sa: «Herre, bed min søster hjælpe mig.» Men Jesus sa: «Marta, du besværer dig med saa mange ting; der er kun en ting som er nødvendig, og Maria har valgt den gode del der ikke skal tas fra hende.»

Jesus mente at Marta skulle bry sig mindre om de ting der hørte verden til og søke mere de ting som tilhørte Guds rike. (Forts.).

Jeg tror det ville være en udmerket ting for de hellige om de ville bede litt mere for den hjemkomne misjonær, saavelsom for «misjonærerne der er ute i verden og prædiker evangeliet». Den hjemkomne misjonær ikke alene glir ut av arbeidet, men ogsaa ut av de helliges bønner.

— —

Nogen mennesker vil heller gjøre det de har lyst til, end det som er ret.

INDHOLD: Gjenopbyggelsen av Palestina. — Kirkens halvaarlige høstkonferanse. — Blinde veiledere. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program for november. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.